

86. Raamattuluento: Tie kaikkeinpyhimpään

Alkurukous: Olemme taas luennollamme suurten ihmeiden keskellä. Nämä kysymykset ovat uskomme perusasioita ja kuitenkin monilla uskovilla vielä kadoksissa. Jokaisen olisi sen tähden löydettävä uusi ja elävä tie joka vie kohti kaikkeinpyhimpää. Kirkasta, Herra, sanaasi, kaikille lapsillesi iloksi ja autuudeksi. Aamen.

Aluksi

Useimmille juutalaisille, eli heprealaisille, todellinen kaikkeinpyhin on avautumatta, vaikka tempelin esirippu repesi Jeesuksen kuoltua ylhäältä alas asti. Israel ei sitä ymmärtänyt silloin, eikä ymmärrä kansana vieläkään. Mutta tämän aikakauden lopulla he sen vielä oikein hyvin ymmärtävät, sillä: "...*He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet*" (Joh. 19:37).

Kahdeksannesta ja yhdeksännestä luvusta:

Uuden liiton ylipappi

"Tulemme nyt asian ytimeen: Meillä on ylipappi, joka on asettunut taivaissa istuimelleen Majestee-tin valtaistuimen oikealle puolelle. Hän toimittaa palvelusta taivaan pyhäkössä, todellisessa pyhäköteltassa, jota ei ole pystyttänyt ihminen vaan Herra itse." (Hepr. 8: 1,2).

Nyt olemme tämän luennon ja kaiken hengellisen elämämme ytimessä.

Vanhanliiton pappispalvelu on uudenliiton uskovien osalta ohi. Heprealaisilla ja monilla muillakin sen kaltaisilla kansoilla se kuitenkin jatkuu yhä. *"Pyhä Henki osoittaa, että tie kaikkeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin kauan kuin etumainen maja vielä seisoo"* (Hepr. 9:8). Niin kauan kuin papisto toimittaa uhripalvelustaan etummaisessa majassa, "pyhimmässä", tie kaikkeinpyhimpään on vielä avaamatta.

Mutta nyt on uusi aika. On Uuden testamentin ja Uudenliiton aika. Entinen pappisjärjestelmä on kumottu. Se ei ollut edes Jumalan tahdon mukainen. Se oli vain taivaallisen kuva ja varjo. Se oli väliaikainen järjestelmä, kunnes tulisi Jumalan tahdon mukainen jumalanpalvelus ja yksi todellinen ylipappi, Jeesus Kristus. *Hän on paremman liiton välimies, liiton, joka on paremmille lupauksille perustettu"*.

On siis uuden- ja paremman liiton aika. Tässä sanotaan: *"Minä panen lakini heidän sisimpäänsä, kirjoitan sen heidän sydämeensä. Minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei kukaan enää opeta toista, veli ei opeta veljeään sanoen: "Opi tuntemaan Herra." Silloin he kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut. Minä annan anteeksi heidän rikkomuksensa enkä enää milloinkaan muista heidän syntejään. Puhuessaan uudesta liitosta Jumala osoittaa, että ensimmäi-*

nen liitto on vanhentunut. Ja se, mikä on vanhentunut ja aikansa elänyt, häviää pian.” (Hebr. 8:10–13).

Virkapappuus lakkautettiin jo kaksituhatta vuotta sitten Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta on oikeitakin pappeja. Keitä he ovat? On kirjoitettu: ”Te, jotka uskotte, saatte siis osaksenne tämän arvon ja kunnian, mutta niille, jotka eivät usko, ”kivestä, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakivi, kompastuskivi ja kallio johon langetaan”. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin. Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoosaan” (1. Piet. 2:7-9; ks. myös 1. Kor. 1:26–29).

Me, jotka usko on yhdistänyt Kristukseen, olemme tuo pyhä papisto. Mutta sinullakin, rakas uskova ystäväni, on täysi oikeus toimia Herran pappina ja julistaa hänen ihmeellisiä tekojaan siinä asemassa johon Herra sinut on kutsunut ja asettanut. Ole siunattu! Herra täyttäköön sinut Henkensä voimalla. Ole siis rohkea, ole väkevä. Aamen!

Vanhan liiton uhripalvelus

Tässä luvussa puhumme vielä ensimmäisen, eli vanhanliiton ja uuden, Kristuksessa voimaan tulleen liiton erosta. Seuraavassa on suora, pitkäkökö lainaus tästä luvusta.

”Olihan tosin ensimmäiselläkin liitolla jumalanpalvelussäännöt ja maallinen pyhäkkö. Sillä maja oli valmistettu niin, että siinä oli etumainen maja, jossa oli sekä lampunjalka että pöytä ja näkyleivät, ja sen nimi on ”pyhä”. Mutta toisen esiripun takana oli se maja, jonka nimi on ”kaikkeinpyhin”; siinä oli kultainen suitsutusalttari ja liiton arkki, yltymäri kullalla päällystetty, jossa säilytettiin kultainen mannaa sisältävä astia ja Aaronin viheriöinyt sauva ja liiton taulut, ja arkin päällä kirkkauden kerubit varjostamassa armoistuinta. Mutta näistä nyt ei ole syytä puhua kustakin erikseen. Kun nyt kaikki on näin järjestetty, menevät papit joka aika etumaiseen majaan jumalanpalvelusta toimittamaan, mutta toiseen majaan menee ainoastaan ylimmäinen pappi kerran vuodessa, ei ilman verta, jonka hän uhraa itsensä edestä ja kansan tahattomien syntien edestä. Näin Pyhä Henki osoittaa, että tie kaikkeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin kauan kuin etumainen maja vielä seisoo. Tämä on nykyistä aikaa tarkoittava vertauskuva, ja sen mukaisesti uhrataan lahjoja ja uhreja, jotka eivät kykene tekemään täydelliseksi omassatunnossaan sitä, joka jumalanpalvelusta toimittaa, vaan jotka, niin kuin ruuat ja juomat ja erilaiset pesotkin, ovat ainoastaan lihan sääntöjä, jotka ovat voimassa uuden järjestyksen aikaan asti.” (Hebr. 9:1–10).

Kaikki vanha, lakiin perustuva jumalanpalvelus, on tehty tarpeettomaksi ja julistettu mitättömäksi Kristuksessa. Surullista, ettei näin suuri salaisuus ole selvinnyt aina kristityillekään. Siksi usein pyritään pyhyteen lain avulla. Uskottiin toki Herraan Jeesukseen Kristukseen ja tultiin vanhurskaiksi hänen nimensä voimasta. Mutta silti on yleinen käsitys, että pyhityselämä on vuorostaan uskovien tehtävä. Sanan heikko tuntemus saa aikaan tällaisen ajattelun ja sen seurauksena on tekopyhyys, uupumus ja ahdistus. Nyt kuitenkin Kristus ylimmäisenä pappinamme on tullut meille myös pyhitykseksi ”Jumalan vaikutusta on se, mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.” (1. Kor. 1:30). ”Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa” (Kol. 3:3).

Sana kehottaa kilvoitteluun. Mutta se ei saa olla koskaan lainnoudattamisen kilvoittelua, vaan uskonkilvoitusta. Paavali kirjoittaa: ”Kilvoittele hyvä uskonkilvoitus.” (1. Tim. 6:12. Jos siis meillä vaelluksessamme tulla pyhiksi, on etsittävä syvällisempää yhteyttä ylösnousseeseen Herramme. Hänen vanhurskautensa katseleminen pyhittää meidät. Jeesus kehottaa meitä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan niin kaikki muukin sen myötä annetaan (Matt. 6:33). ”sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi” (Fil. 2:13). Armo yksin meidät pyhittää. Kun yritämme itse pyhittyä, se perustuu yritykseen noudattaa korkeita ja pyhiä Jumalan käskyjä. Yritämme tuolloin turmeltuneen lihamme avulla pyhittää turmeltunutta luontoamme. Tähän on kyllä suuri houkutus. Juutalaiset kirjanoppineet ja fariseukset tekevät sitä yhä. Koska se vaatii monenlaisia kieltämyksiä, paastoja,

nöyryyttämistä ja muita lihallisia keinoja, moni meistäkin valitsee heidän tiensä. Apostoli Paavali sanoo nyt kuitenkin: *”Tällä kaikella tosin on viisauden maine itse valitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi.”* (Kol. 2:23).

Uskalla luottaa siihen, että Kristus yhdessä pyhittävän Pyhän Hengen kanssa voi meidät yksin ja ainoastaan pyhittää? Tämä on monelle kovin vaikeaa uskoa. Mutta kaiken tulee perustautua uskoon. Vain tästä seuraa vapaus, johon meidät on kutsuttukin. *”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.”* (Gal. 5:1). Jos laki sai ajaa sinut Kristuksen luokse, se oli hyvä asia. Pysy yhä hänessä, Kristuksessa, äläkä palaa takaisin lain orjuuden ikeeseen. Jos kuitenkin näin teet, ei Kristuksesta ole sinulle enää mitään hyötyä. Kaikkeinpyhin jää saavuttamatta. Paetkaa siis lain orjuutta.

Uuden liiton uhri

Seuraavassa on osittaisia lainauksia, tiivistelmiä, ja selityksiä.

Kristus, meidän ylipappimme, on jo tullut. Hän on kulkenut täydellisen teltan kautta, jota ei ole tehty ihmiskäsin ja joka siis ei kuulu tähän luomakuntaan. Hän on uhrannut puolestamme oman verensä. Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä ja astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille ikiajoiksi lunastuksen. Vanhat uhrin antoivat vain ulkonaisen puhtauden. Kuinka paljon paremmin puhdistaa Kristuksen veri! Ikuisen henkensä voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle. Hänen verensä puhdistaa meidän omantuntomme kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa. *”Sitä varten Kristus on tullut uuden liiton välittäjäksi, että hänen kuolemansa vapauttaisi kaikki ensimmäisen liiton aikana tapahtuneista rikkomuksista ja että kutsutut niin saisivat heille luvattun iankaikkisen perinnön.”* (j. 9:15).

Kristus kuoli sovittaakseen ensin ensimmäisen liiton ihmisten synnit. Ne olivat vielä Jumalan luona sovittamatta. Sitten tuli meidän vuoromme. Hän on siis todella uudenliiton välimies.

Mutta uusi liitto on samalla myös testamentti. Testamentin tekijän kuolema on aina voitava näyttää toteen, ennen kuin testamentti voi astua voimaan. Tekijänsä eläessä sitä ei voida koskaan panna täytäntöön. Näinhän on kaikessa maallisessakin oikeudessa. Ja niin ensimmäistäkään liittoa ei voitu vahvistaa ilman kuolemaa ja verta.

Lainausta tiivistettynä: Luettuaan kansalle lain käskyt Mooses otti sonnien ja pukkien verta sekä vettä, punaista villaa ja iisopinvarsia ja vihmoi lain kirjan ja koko kansan sanoen: *”Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säätänyt.”* Samalla tavoin hän vihmoi verta teltan ja kaikkien jumalanpalveluksessa käytettävien esineiden päälle. Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksianto ole muutoin mahdollinen. Kun siis taivaan esikuvalliset kuvat on näin puhdistettava, tulee itse todellisuus puhdistaa paremmin uhrein. Kristus ei mennytkään ihmiskäsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain todellisen pyhäkön kuva, vaan itse taivaaseen ollakseen nyt Jumalan edessä puhumassa meidän puolestamme. Hänen tarkoituksenaan ei myöskään ole antaa uhriaan toistuvasti, niin kuin tavallinen ylipappi kerran vuodessa vie kaikkeinpyhimpään verta, joka ei ole hänen omaansa. Muutoin Kristuksen olisi pitänyt kärsiä kuolema monet kerrat maailman luomisesta lähtien. Hän on kuitenkin tullut tähän maailmaan vain kerran, nyt aikojen lopulla, hävittääkseen synnin uhrillaan.

Ehkä tämä kaikki edellinen tiivistelmä antaa riittävästi ymmärrystä käsittääksemme vanhanliiton ja nykyisen, täydellisenliiton eron.

10. LUKU

Tähän lukuun perehdymme syvällisemmin, ehkä kahta edellistä lukua tarkemminkin.

Aluksi todetaan: *”Laissa siis on vain varjo tulevasta, paremmasta todellisuudesta, ei sen varsinaista ilmentymää. Vaikka lain määräämät uhrin toistetaan vuodesta vuoteen, laki ei ikinä pysty tekemään pysyvästi täydellisiksi niitä, jotka astuvat Jumalan eteen.”* (j.1).

Tämä meidän on muistettava ulkolukuna: ei laki vaan armo. Sitten jakeissa 2-4 puhutaan vielä vanhanliiton jumalanpalveluselämästä.

Mutta nyt on tullut Jeesuksen Kristuksen vuoro. Hän sanoo maailmaan tullessaan, että Isä ei halunnut enää erilaisia ja monenlaisia uhreja ja lahjoja. Polttouhrit ja syntiuhrit eivät enää Herraa miellyttäneet. Siksi hän loi pojalleen ruumiin. Jeesus sanoi Isälleen: ”Tässä olen. Niin kuin minusta on kirjakääröön kirjoitettu, niin olen tullut tekemään, täyttämään sinun tahtosi, Jumala” (j.7). *Kristus siis kumoaa nuo vanhat määräykset asettaakseen niiden tilalle Jumalan tahdon* (j.8).

Ja nyt tulee tärkeää ja ainaisesti muistettavaa: ”Tämän tahdon mukaisesti meidät on pyhitetty ainutkertaisella uhrilla, kun Jeesus Kristus uhrasi oman ruumiinsa” (j.10).

Heprealaiset papit toki jatkavat sokeudessaan vanhanliiton pappispalvelustaan, mutta ”Kristus siitä vastoin on uhrannut yhden ainoan syntiuhrin ja asettunut pysyvästi istuimelleen Jumalan oikealle puolelle” (j.12). ”sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään” (j.14).

Sitten seuraa vielä ihana lupaus syntisille: ”Heidän syntejään ja vääriä tekojaan minä en enää koskaan muista. Missä synnit on annettu anteeksi, siellä ei enää tarvita syntiuhria.” (jj.17,18).

Älkää jättäkö omaa seurakunnankokoustanne

Lainaamme nyt alkujakeita KR38 käännöksen mukaan (jj.19–23):

”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen.”

Edelliset jakeet ovat ihanimpia lupauksia Raamatussa. Vanhat veriuhrit ovat lopullisesti lakkautettu. Uusi uhri, Jeesuksen veriuhri, on kertakaikkinen, ja on voimassa maailman loppuun asti ja aina pätevä. Utta uhria ei enää tarvita. Meillä on nyt ikuinen lupaus jossa meillä on Jeesuksen veren kautta aina avoin tie kaikkeinpyhimpään taivaassa. Tämän tien on Jeesus vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi. Tie käy hänen ruumiinsa kautta. Hänen ruumiinuhrinsa oli todellisuudessa tuo esirippu joka kerran näkyvällä tavalla revittiin alas Jerusalemin temppelissä. Esirippu repesi näin myös hengellisessä todellisuudessa ylhäältä alas, taivaasta maahan asti. Meillä on nyt suuri pappi, ylipappimme. Hän on kaikkeinpyhimmässä, taivaassa, ja uhraa rukousuhreja alati puolestamme. Nyt meidän tulee käydä Jumalan armoistuimen eteen täydessä uskonvarmuudessa, ilman mitään epäilyä tai orjuutta. Sydämemme on vihmottu puhtaaksi pahasta omastatunnosta. Sillä ei saa olla enää sijaa jumalasuhteessamme. Jumala on suurempi meidän omaatuntoamme. Jeesuksen verellä ja vedellä meidät on puhdistettu kokonaan puhtaaksi ilman epäilyjä. n siis pysyttävä lujana uskossa ja pitäytyen annettuun lupaukseen. Mikään, eikä kukaan, voi riistää meitä Jeesuksen armokädestä. Herra on antanut meille tämän lupauksen ja hän on iäti luotettava. Älä siis arkaile. Älä epäile. Kasva Jeesuksen ja hänen armotekojensa tuntemisessa. Näin rauha, vapaus ja lepo lisääntyvät. ”Rakkaani, jos sydämemme ei syytä meitä, niin meillä on uskallus Jumalaan” (1. Joh. 3:20).

Tämä on ihmeellistä. Se käy yli kaiken ymmärryksemme. Rauhamme Jeesuksessa on aina voimassa, kunhan vain pysymme hänen lupauksessaan. Kuka voi meitä tuomita? Laki, mutta se on ristiinnaulittu. Mikä, tai kuka muu voisi tuomita? Kristus, mutta hän on kuollut puolestamme ja on meidän takeemme taivaassa. Hän on meidän vanhurskaudemme. Näin on meille avattu uusi elävä tie kaikkeinpyhimpään asti. Vanha tie on purettu pois ja kirjoitus joka oli meitä vastaan, on tehty mitätönmäksi. Uusi tie on sellainen että siltä eivät eksy hullutkaan. ”... Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan” (Jes. 35:8). Viisaat pitäkoot toki varansa.

Meidän tulee valvoa toinen toistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyvin tekoihin. Emme saa luopua yhteisistä seurakunnankokouksistamme jos se on vain mahdollista. Emme saa tahallamme luopua

uskosta ja palata entiseen elämäämme ja syntiin. Olihan jo Mooseksen laki ankara syntiin langenneita kohtaan. Vielä suurempi on tuomio sille joka hylkää Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren jossa hänen on pyhitetty, ja joka pilkkaa Armon Henkeä.

Meidän on siis muistettava aikaa, jolloin tulimme valistetuiksi ja kuinka innokkaat olimme tuolloin. ”*Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on. Sillä "vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele"*” (jj. 36–38). Jumalan vanhurskas on elävä uskosta. Sen tähden emme saa vetäytyä pois uskosta. Usko on se lahja joka pitää meidät Jeesustiellä. Kun uskomme, sielumme pelastuu.

Luku 11. Uskon esikuvia

Poimimme seuraavassa eräitä uskoomme liittyviä esikuvia. Ensinnäkin mitä usko on: ”*Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy. Sillä sen kautta saivat vanhat todistuksen.*” (Hebr. 11:1,2). Siinä on kuvaus uskon olemuksesta. Ojennaudumme jo siihen mikä ei vielä näy. Olisiko uusin käänös tässä selkeämpi? ”*Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä*” (KR92). Tämän uskon perusteella jo vanhanliiton ihmiset saivat todistuksen että he olivat Jumalalle otollisia. Esimerkkinä olkoon tämä: ”*Uskon kautta otettiin Eenok pois, näkemättä kuolemaa, "eikä häntä enää ollut, koska Jumala oli ottanut hänet pois". Sillä ennen poisottamistaan hän oli saanut todistuksen, että hän oli otollinen Jumalalle.*” (j.5). Ja sitten on seuraava uskoon liittyvä totuus: ”*Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät*” (j. 6). Ilman uskoa hukutaan. Epäusko on kadottava synti.

Seuraa maininnat useista vanhanliiton uskovista ja heidän elämästään ja miten he uskoivat ja tekivät suuria tekoja uskon voimalla. Tällaisia olivat: Aabel, Nooa, Aabraham, Iisak ja Jaakob, Saara, Joosef, Mooses, Raahab, Gideon, Baarak, Simson, Jefta, Daavid, Samuel. Oli Nooa, Elia, Elisa, Joosua, Kaaleb, Jeremia, Jesaja, ja kaikki pikkuprofeetat, Ruut, Esra, Nehemia, Hesekiel, Daniel, Salomo, Job, Gideon, Johannes Kastaja, joka oli suurin profeetoista Jeesuksen mukaan. Oli vielä monia muitakin. He kaikki edustivat vanhaa liittoa. Heistä kaikista on paljon opittavaa. Yhteisesti heistä sanotaan: ”*Uskon voimalla he kukistivat valtakuntia, pitivät yllä oikeutta ja pääsivät näkemään lupausten täyttymisen. He tukkivat leijonien kidat, sammuttivat roihuavan tulen ja välttivät miekaniskut. He olivat heikkoja, mutta he voimistuivat, heistä tuli väkeviä sotureita, he työnsivät takaisin vihollisen joukot. Jotkut naiset saivat kuolleet omaisensa elävinä takaisin. Monet kidutettiin hengiltä. He olivat torjuneet heille tarjotun vapautuksen, koska halusivat parempaan ylönousemukseen. Toiset saivat osakseen pilkkaa ja ruoskaniskuja, jopa kahleet ja vankeuden. Heitä kivitettiin kuoliaaksi, heitä sahattiin kahtia ja surmattiin miekalla lyöden. He joutuivat kuljeksimaan lampaan- ja vuohennahat vaatteinaan, he kärsivät puutetta, heitä ahdistettiin ja piestiin. He olivat liian hyviä tähän maailmaan, ja niin heidän oli harhailtava autiomaassa ja vuorilla ja asuttava luolissa ja maakuopissa. Kaikista näistä on heidän uskonsa perusteella annettu kirjoituksissa hyvä todistus, mutta sitä, mikä on luvattu, he eivät vielä saaneet. Jumalalla oli näet meitä varten varattu vielä parempaa, eivätkä he siksi voineet päästä täydellisyyteen ilman meitä.*” (jj.33–40).

Luku 12. Kehotus kestävyteen

”*Sen tähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne.*” (jj. 1-3). Meillä on suuri, entisten pyhien pilvi ja esimerkki, joten kaikki Jumalan tahdon vastainen jääköön elämästämme. Jos emme siihen kykene – luultavasti emme kykene - meillä on lupaus: ”*sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi*” (Fil. 2:13).

Emme ole verille asti taistelleet syntiämme vastaan. Jeesus taisteli verille asti toteuttaakseen Jumalan tahdon. ”Ja kun hän oli suuressa tuskassa, rukoili hän yhä hartaammin. Ja hänen hikensä oli niin kuin veripisararat, jotka putosivat maahan.” (Luuk. 22:44).

Seuraa muistutus kurituksesta jota joutuu jokainen Herran oma kohtaamaan.

”- Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa. Teidän kärsimyksenne on kasvatusta: Jumala kohtelee teitä omina poikinaan. Onko sellaista poikaa, jota isä ei kurittaisi?” Ja vielä: ”Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään. Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskauden.” (jj. 5-7;10,11).

”Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan...” (Ilm. 3:19).

”Hyvä on sen osa, jota Jumala ojentaa. Älä väheksy Kaikkivaltiaan kuritusta! Hän haavoittaa, mutta hän myös sitoo, hänen kätensä lyö, mutta se myös parantaa.” (Job 5:17,18).

”Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, niin hän ajan tullen korottaa teidät. Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen.” (1. Piet. 5:6,7).

Ei ole toki helppoa olla Jumalan väkevän käden alla. Kukaan ei ole siellä valittamatta. Mutta mikä siunaus seuraakaan sitä, joka sen syntiä tekemättä ja nurkumatta kestää. Kovissa taistelun koetuksissa, kun koko saatanan raivo kohdistuu meihin, kun Jumalan viha raskauttaa omaatuntoa ja saa koko kehommekin kipuilemaan ja kokemaan sairauksia, silloin tarvitaan uskonrohkeutta. ”Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat!” (Jaak. 1:12). ”Katso, me ylistämme autuiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet. Sillä Herra on laupias ja armahtavainen.” (Jaak. 5:11).

Valtakunta, joka ei järky

Saamme yhä kehotusta pyhittymiseen. ”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hebr. 12:14). On seurattava omaa ja jopa lähimmäisemme elämää, ettei kukaan jäisi osattomaksi Jumalan armosta ja katkeroidu, tullen näin saastuteiksi. Haureellisuutta ei saa edes mainita keskuudessamme, puhumattakaan Jumalan luomistyön vastaisesta sukupuolielämästä (Room. 1: 24–28).

Me emme ole tulleet Siinain vuoren juurelle, jossa kerran vallitsi kauhu. Vaan ”te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlejoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.” (jj.22–24). Aabelin veri huusi kosta, nyt Jeesuksen veri huutaa armoa langenneille.

Kerran ”hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: ”Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin” ”. Kerran kaikki näkyvä palaa, että se mikä kestää, säilyisi iäti. Emme saa torjua näin ihmeellistä Elämän Herraa. ”Sen tähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa, hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla; sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli.” (jj.28,29).

13. LUKU Jumalan tahdon mukainen elämä

”Pysyköön veljellinen rakkaus. Älkää unhottako vieraanvaraisuutta. Muistakaa vankeja. Avioliitto pidettäköön kunniaa kaikkien kesken. Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: ”En minä sinua hylkää enkä sinua jätä”. ”Herra on minun auttajanani, en minä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?” ”

Lukiessamme Heprealaiskirjettä, huomaamme kuinka siinä esiintyy Jumala, joka on ankara kaikessa, vanhurskaudessaan ja pyhydessään. Hän on myös täynnä vihaa. Näin on erityisesti silloin kun lähestymme häntä lain hengessä, luottaen lakiin. Sellaiset ihmiset ovat kirouksen ansainneet.

Mutta jos lähestymme Jumalaa Jeesuksen Kristuksen nimessä ja hänen uhriverensä kautta, löydämme ihmeellisen Herran. Hän on silloin täynnä armoa ja rakkautta. Hänen rakkautensa käy tuoloin ylitse kaiken meidän syntikurjuutenne. Viha on poissa. Kadotus on poissa. Sielu on täynnä iloa ja kiitollisuutta, koska synnit on sovitettu ja anteeksi annettu. Herra ei niitä enää ikinä muista. Joka näin Jumalan luo tulee, on autuas. Hän pääsee tielle levon maahan ja kaikkeinpyhimpään.

Jumalalle mieluisat uhrit

”Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa. Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien itseänne vietellä.”

Vanhanliiton uhrimenoissa kaikkeinpyhimpään vietyjä uhreja ei saanut etummaisessa majassa palvelevat syödä. Uhrieläimien ruhot poltettiin leirin ulkopuolella. *”Tehän tiedätte, että kun ylipappi syntien sovittamiseksi vie kaikkeinpyhimpään eläinten verta, näiden eläinten ruhot poltetaan leirin ulkopuolella. Siksi myös Jeesus kärsi ja kuoli kaupunginportin ulkopuolella pyhittääkseen kansan omalla verellään.”* (jj.11,12KR92).

Lähes kaikki vanhanliiton jumalanpalvelusmenot ovat esikuva, niin tässäkin. Uhratut eläimet poltettiin leirin ulkopuolella. Niinpä Jeesuksen oli myös kuoltava kaupunginporttien ulkopuolella. Tästä seuraa neuvon sana: *”Lähtekäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle, hänen häväistystään kantaen”* (j. 13). On siis erottauduttava maailmasta, sen monista saastaisista menoista ja lähdeittävä leirin ulkopuolelle. Tämä ei nyt tarkoita toki sitä mitä jossakin opetetaan, että olisi heti erottava vaikkapa evankelis-luterilaisesta kirkosta. Toki senkin aika voi olla lähellä. On varustauduttava myös siihen, että totuutta ei saa enää sielläkään saarnata, ja kirkko sallii myös monet saastaiset tavat. Silloin on lähdeittävä ulkopuolelle leirin *”hänen häväistystään kantaen”*. *”Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan me odotamme ikävöiden sitä kaupunkia, joka tulee* (j.14). Saamme kyllä rukoilla luterilaisen kirkonkin puolesta, sillä siellähän ne todelliset kalastusvedet ovat ja pyydettyinä on miljoonia kaloja.

Mutta me etsimme ennen kaikkea tietä kaikkeinpyhimpään ja toivomme tämän tien yhä kirkastuvan meille täyteen kirkkauteensa. *”vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka”* (Sananl. 4:18).

Olkamme sen tähden aina valmiit Jeesuksen välityksellä uhraamaan kiitosuhria Jumalalle, se on niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään.

Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omastanne. Sellaiset uhrit ovat Jumalalle mieleen.

Olkaa johtajillenne kuuliaisat, totelkaa heitä.

Luentomme on tullut nyt päätökseen. Sanon siksi vielä:

”Veljet, [sisaret] pyydän teitä kestäämään nämä kehotuksen sanat, olenhan kirjoittanut aivan lyhyesti... Armo teille kaikille!” (Hepr. 13:22,25). Amen.

”Rukous ja päätössanat

Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.”